

Karahan: 49. Servis

İsa Kaya

instagram: karahan_49.servis

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6130-77-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARAHAN: 49. SERVİS

İsa Kaya

“Sen, beni anla ve dinle. Demek istediğim şey; senin kim olduğun.

Aslında sen kimsin?

Kim olduğunun sorusunun cevabını, kendine ne kadar veriyorsun?”

“Ben, Parla.”“Adını sormadım sana!”

“Neyi sordun o zaman?”

“Hayatımı!”

“Benim bir hayatım yok, adımdan başka.” diye cevapladı, Parla bu soruyu. “Madem yok, o zaman bu hayatı niye yaşıyorsun?”

“Sıradan, öylesine, kısmen mecburiyet, yaşamam gerektiği için yani ve bu sizi hiç ilgilendirmez.

Benim kim olduğum kısmına gelecek olursam da; o zaman şöyle yapalım, benim korkularımdan başla...

Sevdiklerimi ve sevmediklerimi dinle ve kim olduğuma, sen karar ver.”

“Sen, kendini anlatamıyor musun?”

“Hayır, sen benim kim olduğumu tanıyarak öğren. Sonra bana da kim olduğumu anlatır mısın?”

6 Karahan: 49. Servis /İsa Kaya

“O ne demek şimdi?”

“Çünkü ben, kim olduğumu hatırlamıyorum. Sahi, ben kimim?”

“O zaman başlayalım, anlat biraz.”

“Ben, insanları anlamıyorum. Bir hayatım yokmuş gibi davranıyorlar. Çevremdeki insanların benden hep çıkarları, beklentileri var. Sizce de öyle değil mi? Karşıdaki insan, senin ne düşündüğünü anlamıyor gibi hareket ediyor.”

“Örnek ver.”

“Mesela; ben, gece çalışıyorum. Sabahları yatmak istiyorum. Akşam kalkınca ailemle konuşmam gerekiyor. Fakat çevremdekiler bir buluşma, görüşme, gezme derdinde. Ben, kendime vakit ayıramıyorum.

Bu yüzden fazlasıyla yoruluyorum. İnsanları anlayamıyorum. Beni de kimse anlamıyor. Biri hariç.”

“O kim?”

“Bir tek o beni anlıyor. Ben de onu çok iyi anlıyorum. Hatta ona söz verdim.

Yazın onunla İstanbul’a gideceğiz. Hayatımda görmediğim denizi ilk onunla göreceğim ve koca denizi feribotla gezeceğiz.”

“Bu kişi kim?”

“Bilemiyorum ama o benden korkuyor.” dedi Parla. “Nasıl korkuyor, kötü mü davranıyorsun? Tehdit falan mı ediyorsun? Neden korkuyor?”

“Hayır tabii ki de! Âşık olmaktan korkuyor.”

“Peki, bile bile neden konuşuyor seninle?”

“Söyledi bana; ‘Senden korkuyorum ama olsun, bu güzel korkuya varım.’ dedi.”

“Peki, sen bunu bildiğin hâlde ne dedin?”

“Aslında benim düşüncemin bir önemi yok.”

“Neden olmasın? Sen seviyor musun bu kişiyi?”

“Ben, seviyor muyum bilmiyorum. Hayatımda kimse yok. Seviyor musun sorusuna, cevap vermeyeyim.

Düşüncem kısmına gelecek olursam da; ben, beni sevme desem de benim sözümün ne kadar önemi var ki? Ben sevme desem, sevmeyecek mi? Sevecek.

Hem bu kişi korktuğunu bile bile beni, kendine umut bağlamış. Benim sözüm ne kadar etkili olabilir ki?

Üstelik bu korkunun güzel geldiğini söylüyor. Düşünsene; insan bir şeyden korkuyor ve bu korkunun ona güzel gelebileceğini düşünüyor. Sen ne söyledin benim yerimde olsan?”

“Bilmiyorum, peki sana sorum şu olacak; sonunu düşündün mü?”

“Söyledim, dedi ki; ‘Sen boş ver sonunu, sen şu bakışın güzelliğinin hikâyesini anlatır mısın?’ Benim de sorum şu;

‘Sonu ne olacak dediğim kişi, bana böyle cevap verirken benim yerimde sen olsan ne diyebilirdin?’”

8 Karahan: 49. Servis /İsa Kaya

“O zaman soruyorum sana; sen ona bakışların hikâyesini anlatacak mısın?”

“Evet.” dedi Parla tereddüt etmeden.”

“Ona umut vermiş olacaksın. Biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Peki, bu ona zarar vermeyecek mi? “

”Verecek.”

“Bu yaptığın, iyi bir şey mi?”

“Peki, hiç konuşmamam iyi bir şey mi?”

“Değil.”

“O zaman hikâyemi anlatmak, konuşmamamdan iyi bir şey.”

“Evet.”

“Doğru düşünmüşüm. Ben, kötünün iyisini seçtim. Bu yüzden bana ‘Umutlandırmış olmuyor musun?’ deme. Böyle söyleyince de bana, kötü biriymişim gibi de bakma! Ben, iyi biriyim. Sadece kendimi de düşünmek istiyorum, onu da düşünüyorum. Fakat...”

“Fakat?”

“Bilmiyorum.”

“Anlatmadığın ne var?”

“O günü anlatmak istiyorum; yaşadığım şehri terk edişimi.”

“Sen isteyerek gelmedin mi?”

“Hayır.

“İstemeyerek yani?“Gelmem gerekti, geldim.

“Peki nasıl karar aldın? Seni buraya getiren ne oldu?”

“Tercihler.”

“Bu aldığın kararı sen almadın mı?”

“Evet, ben aldım.”

Parla, sağ elini boynundaki gümüş renginde olan kolyeye götürdü ve gülümsedi. Sonra birden durgunlaştı ve gözlerinin kırdığını fark etti.

“İyi misin?”

Bu soruyla kendisine geldi.“Evet, iyiyim. Hem kötüyüm desem ne olacak? İyi olabilecek miyim?”

Sen beni boş ver, benimle uğraşma. Beni iyi edemezsin.” dedi Parla hüzünle.“Kolye... Anlatacak mısınız?”

“O zaman şöyle yapalım; işinde ne kadar iyisin?”

“Bilemiyorum. Ona sen karar ver, ne kadar iyiyim sence?”

“Hmm iddialı ama şöyle yapalım; ona bence ben de karar vermeyeyim. Kolye karar versin, olur mu?” diye sordu, Parla.“Ama o, biri değil ki. O, bir aksesuar.”

“Yanılıyorsun. O, sadece bir aksesuar değil.”

“Anlamadım?”

“O, bir kolyeden daha çok bir kişi ve şu an bu bir kapalı kutu. Daha doğrusu bu kolye, benim hayatım. Eğer bu kolye, yani kapalı kutu açılırsa, o zaman cevabı almış olacaksın.”

“Açılmazsa?”

“O zaman senin soracağın bir soru kalmaz ve ben de bu saçma sapan, kaçınıcı kattı burası?”

“Saçma sapan demeyelim de evet, 49. kat.”

“Sence burası normal mi? Etrafına bakar mısın?”

Oturduğun sandalye demir ve paslanmış. Binanın camları bile yok. Demirden sürgülü kapısı var. Her yer çöplük içinde ve ben bu çöplükten kurtulmak istiyorum.”

“Sen sadece bu çöplükten mi kurtulmak istiyorsun? Gerçekten tek sorun, sence benim bu çöplüğüm mü?”

“Evet, tek sorun bu çöplük olmayabilir. Sanırım asıl çöplük; düşüncelerim. Hatta hayal kırıklıklarım da olabilir. Bence ben önce buradan kurtulup sonra kendi çöplüğümden çıkacağım.”

“Şuna artık inanmalısın, bu kapıdan beraber çıkacağız.”

“O nasıl olacak?”

“Ben, senin çöplüğünü temizleyeceğim. Sen de benim çöplüğümü temizleyeceksin ve biz, bu kapıdan beraber çıkıp yakın bir kafede kahve içeceğiz.”

“Hmm, bunun olabilmesi için gerçekten benim artık eskisi gibi gülebilmem lazım. Ben, eskisi gibi gülebilirim neden olmasın?”

“Nasıl anlayacaksın? Sonuçta şu an gülmüyor musun? Gülmeyi mi bıraktın? Eski gülüşünle şu an ki gülüşün arasındaki fark ne?”

“O zamanlar gerçekten güldüğüm için gülüyordum, şimdi ise gülmem gerektiği için gülüyorum. Yani insan, hissediyor. Ne gerçek, ne sahte, ne doğru, ne yalan; insan, anlıyor. Bunu nasıl anlarsın, biliyor musun?”

“Nasıl?”

“Gözlere bak; bazen konuşmazsın, öyle susarsın ama gözler anlatır.”

“Yanlı.”

”Ben de maalesef bu edebi, özlü sözlere inanmıyorum.” dedi Parla.

“Neden?”

“Çünkü zamanında ben de çok söyledim, çok dinledim. İşe yaramadı. Benim için işe yaramayan bir şey, gereksizdir.”

“Nereden biliyorsun? Belki yaradı ama sen anlamadıysan? O yönden düşündün mü?”

“Bilemiyorum. Yaradı mı, yaramadı mı? Ama şu var ki; göz yaşlarım hâlâ kurumadı. Pardon da ben mi sana yardımcı oluyorum, sen mi bana?” diye çıkıştı bir anda, Parla.

“Bence sen, bana yardımcı oluyorsun.”

“Sen, benim üzerimden bence kendini de iyileştirmeye çalışıyorsun? Aslında sen de en az benim kadar iyi değil ve hastasın!”

“Kendine gel ve benim olan meseleyi kapat. Hem ben gayet iyiyim.”

“Öyle mi dersin? Konu geçiştirme, gözleri kaçırma, ayak titretme ve bastıra bastıra ‘Ben iyiyim.’ demen. Hayır, değilsin.”

“Asıl sen iyi değilsin ama iyi olacaksın. Bir daha söylemeyeceğim! Benim olan konuyu kapat ve beni sanki çok iyi tanıyormuş gibi tarif etme.” “Sadece konuşuyoruz. Gerginlik çıkartma. Ben kabul ediyorum, iyi değilim. Sen kabul etmiyorsun ama iyisin. Şöyle düşünsük olur mu?” diye sordu Parla, heyecanla.

“Nasıl?”

“Kabul etmek yerine, kabul etmeyip olmadığın bir şeyi kendini kabullendirmek ve bu duruma inanmaktan daha kötü ne var ki? Evet, ben kabul ediyorum. Ben iyi değilim. Peki ya sen?”

“Bazen sorulan sorulara cevap verilen her kelime, belki de cevap değildir. İyiyim, diyelim ve geçelim.”

“Geçelim, deyince geçiyor muyuz? Sanırsam geçiyoruz. Çünkü...”

Parla sustu, devam edemedi. Onun cümlesini devam ettiren karşısındaki oldu.

“Çünkü her gün farklı güneş, her gün yeni bir gün, her gün başka akşam, her akşam gecenin farklı karanlığının ardından yeni bir gün ve yeniden güneş... Yeterli mi? Hatta şunu söyleyebilirim ki; eğer geçmeseydi, biz neden hep yarının planını yapıyoruz?”

“Neden?” diye sordu Parla, merakla.“Çünkü dün diye bir şey yok, geçti. Şimdi ise gelecek ama biz geçecek olan yarını düşünö-

ruz. Bu yüzden geer ama hisler kalır. Őu da bir gerek ki; hisler de kalmasaydı, yařanmazdı. Yařandı ki hisler kaldı. Bu demek oluyor ki o hisleri yařamaya devam edeceksin. Aslında elbette etmeyeceksin ama dűőüneceksin. Hislerini dűőünmekten vazgemeyecek ve kalmayacaksın. Yarımı dűőünűp gűnű yařayıp geeceksin. Sence yeterli oldu mu?”

“Sanırım.”“Ne dűőűyorsun? Karar verdin mi? öplűğűnden kurtulmaya.”

“Karar verdim. Anlatıyorum.”

*“Fazla düşünmek için zamanımız vardı.
Fakat zamanı, biz mi fark edemedik?”*

“Olduğum şehri terk etmeden önce çok güzel bir hayatım olduğunu söyleyemem ama yine de bir hayatım vardı.

Şimdi ise eski hayatımdan tek kalan şey; benim.

Düşünüyorum da artık eskiyi ve eskileri düşünmenin bir anlamı yok.

Hatta hiç bir şey düşünmemenin önemini anlamak için düşüneneceğim. Bu şehre bir defa daha gelmişim. Geldiğimde fazla durmadım. Gezmeye gelmişim ama bu sefer bir yaşam kurmak ve çalışmak için geldim. Yeni insanlar, yeni bir ev ve daha önceden çalışmadığım bir iş. Bu işte çok para kazanmak için çaba göstermem gerekti. Bu sürede kendimi hiç düşünmedim, çünkü artık kendimi düşünmeyi bırakmışım. Fakat bu sürede kırdıklarım ve üzdüklerim olmuş olabilir. Ben, üzülmeyi de bırakmışım. İşime gelecek olursam; Önceden ressamdım. Duyduklarına inana, bir de görmediklerine... Peki, düşüncelere? Sen hep düşünürsün, aslında bir çok soru var. Sence şu soru ne kadar önemli; senin düşündüğün kişi, seni ne kadar düşünüyor?

Gerçekten senin birini karşılıksız düşünmen mi önemli; yoksa senin aklında ve kalbinde düşündüğün kişi seni ne kadar düşünüyor, o mu önemli?

Senin düşündüğün kişi, seni de düşünmen gerektiği için mi düşünüyorsun; yoksa sen, gerçekten karşılıksız düşünmen gerektiği için mi düşünüyorsun?

Sahi sen, kimi düşünüyorsan düşün ama gerçekten ne için düşündüğünü biliyor musun?

Düşünmek istediğin için mi düşünüyorsun? Onun da seni düşünmesi gerektiği için mi düşünüyorsun? Aslında tek bir soru ve tek bir cevap. Sahi, sen daha ne düşünüyorsun?”

“O zaman bu konuşmayı daha da açmak için soruyorum. Seni buraya, karşıma getiren ne oldu? Niçin buradasın?”

“Bilmiyorum. Buraya niçin geldim? Niye geldim? Nasıl getirdim? Bu sorunun cevabını en iyi siz bilmiyor musunuz? Bana artık bu tür soruları sormaktan vazgeçin.”

“Artık yeter! Kendini böyle ötelemekten vazgeç. Şimdi buradasın ve içindeki nefret olsun, sevgi olsun, hayal veya hayal kırıkların olsun ortaya

çıkarmadan buradan çıkamayacaksın.

Anlatacağsın. Bu durumdan yeterince sıkıldım.”

“Ben de”

“Neyden sıkıldın?”

“Her şeyden, herkes kadar kendimden. Yaşadıklarımın, gördüklerimden ve hissettiğim yaşadıklarımın, yaşadıklarımın.”

“Sen neden bu kadar öfkelisin?” diye sordu Parla'nın gözlerinin içine bakarak ve devam etti sözlerine. “Bu kadar ne yaşamış olabilirsin?”“Benim daha gözyaşlarım kurumadı, korkularım hâlâ sıcak, hayallerim hala kaygılı ve ben hâlâ umutsuzum.”

“Neyden umutsuzsun?”

“Hayatımın düzenli hâle geleceğinden.”